

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๕๔๑/๒๕๐๔

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๖ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๐๔

ความอาญา

พนักงานอัยการจังหวัดลำพูน

โจทก์

ระหว่าง

นายเค็กหาบ แซ่เหลียม

จำเลย

องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ โดยพลตรจัต สุนทานนท์

ผู้อำนวยการ

ผู้ร้อง

เรื่อง มีไม่แปรรูปไม่รับอนุญาต

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๓๐ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๐๓

มูลกรณีนี้ สืบเนื่องมาจากศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีไม่แปรรูปไม่รับอนุญาตและบริ-
 รยนต์ของกลาง คดีถึงที่สุดแล้ว ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องว่า รยนต์ของกลางเป็นของผู้ร้อง ผู้ร้องมิได้มีส่วนรู้เห็น
 ในการกระทำความผิดของจำเลย ขอให้ศาลส่งคืนรยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้อง

โจทก์แถลงรับว่า รยนต์ของกลางเป็นของผู้ร้องจริง และผู้ร้องมิได้รู้เห็นในการกระทำความผิดร่วมกับ
 จำเลย แต่โจทก์เห็นว่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๘ เป็นกฎหมายพิเศษ
 บัญญัติให้รับไม่ว่าจะมีผู้ตกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ ผู้ร้องจะมาขอคืนไม่ได้

ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ร้องขอคืนได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ จึงสั่งให้คืนรยนต์
 ของกลางแก่ผู้ร้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า การรับทรัพย์สินเป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่ง การที่ผู้ร้องไม่รู้เห็นในการกระทำ
 ผิดร่วมกับจำเลยด้วย จะปรับเอาเป็นความผิดแก่ผู้ร้องด้วยมิชอบ ผู้ร้องชอบจะขอคืนรยนต์ของกลางได้ตาม
 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ จึงพิพากษายืน

โจทก์ฎีกาต่อมา

ศาลฎีกาได้ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว โจทก์ฎีกามีความสำคัญว่า พระราชบัญญัติป่าไม้
 (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๘ มีความหมายอยู่ในตัวว่า เจ้าของที่แท้จริงถึงแม้จะไม่รู้เห็นในการ
 กระทำความผิด และไม่ตกลงโทษตามคำพิพากษาก็ให้รับเสียทั้งสิ้น

พิจารณาแล้ว พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๘ บัญญัติให้เพิ่มข้อ
 ความดังต่อไปนี้ เป็น มาตรา ๗๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ “มาตรา ๗๔ ทวิ บรรดา

เครื่องมือ ฯลฯ ยานพาหนะ ฯลฯ ซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำผิดหรือได้ใช้เป็นอุปกรณ์ ให้ได้รับผลในการ
 กระทำความผิด ฯลฯ ให้ริบเสียทั้งสิ้น ไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่” ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อความ
 ตามพระราชบัญญัตินั้น บัญญัติเฉพาะเรื่องริบทรัพย์สินและมีข้อความอย่างไรเป็นพิเศษ ว่าการริบนั้นไม่ต้อง
 คำนึงว่า เป็นของบุคคลใดและเจ้าของจะรู้เห็นในการกระทำผิดนั้นด้วยหรือไม่ ฉะนั้น ผู้ร้องซึ่งไม่รู้เห็นใน
 การกระทำผิดร่วมกับจำเลย จึงชอบที่จะขอคืนรถยนต์ของกลางได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ ดังที่
 ศาลทั้งสองวินิจฉัยมาชอบแล้ว

ด้วยเหตุนี้ จึงพิพากษายืน ให้ยกฎีกาของโจทก์.

อนุสรณ์นิติสาร

ชวน สิงหกละ

สำราญ ศิริพันธ์